

Edward St. Aubyn
En Sonunda

**PATRICK
MELROSE**

5. KİTAP

Çeviri: SUAT ERTÜZÜN

♥ can
çağdaş

EDWARD ST. AUBYN

PATRICK MELROSE

5. KİTAP
EN SONUNDA

Can Çağdaş

Patrick Melrose 5: En Sonunda, Edward St. Aubyn

İngilizce aslından çeviren: Suat Ertüzün

At Last

İlk basım (çeviriye kaynak alınan basım): Picador, 2011

© 2011, Edward St. Aubyn

© 2019, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Telif ve Tercümanlık Hizmetleri Ltd. Şti. aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Mayıs 2019, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Editör: Seçkin Selvi

Düzeltili: Aylin Samancı Elmasdağ

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

İç baskı ve cilt: Türkmenler Matbaacılık Reklam San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16-18

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 43087

ISBN 978-975-07-4047-3

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750740473

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

EDWARD ST. AUBYN

PATRICK MELROSE

5. KİTAP
EN SONUNDA

ROMAN

İngilizce aslından çeviren

Suat Ertüzün

♥can

Edward St. Aubyn'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Unut Gitsin, 2018

Kötü Haber, 2018

Biraz Umut, 2018

Anne Sütü, 2019

EDWARD ST. AUBYN, 1960'ta Londra'da doğdu. Yazar ve gazeteci St. Aubyn, Oxford Üniversitesi'ne bağlı Keble College'da yükseköğrenim gördü. Büyük ölçüde otobiyografik temele oturan *Unut Gitsin*, *Kötü Haber*, *Biraz Umut*, *Anne Sütü* ve *En Sonunda* adlı "Patrick Melrose" romanlarının dördüncüsü olan *Anne Sütü* 2006 Man Booker Ödülü'ne aday gösterildi ve 2007 Prix Femina étranger Ödülü'nü aldı; 2011'de filme çekildi. Dizinin ilk romanı olan *Unut Gitsin* 1992 Betty Trask Ödülü'ne layık görüldü. "Patrick Melrose" romanları İngiltere'de beş bölümlük dizi olarak televizyona da uyarlandı ve Patrick rolünü Benedict Cumberbatch canlandırdı. Edward St. Aubyn'in *A Clue to the Exit* (Çıkış Yolu) ve *On the Edge* (Diken Üzerinde) adlı iki romanı daha var. İki çocuğu olan Edward St. Aubyn Londra'da yaşıyor.

SUAT ERTÜZÜN, 1971'de Hollanda'da doğdu. İlkokulu Hollanda'da, ortaokul ve liseyi İstanbul'da okudu. Boğaziçi Üniversitesi Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Bölümü'nü 1996'da bitirdi. Bir süre bankacılık ve turizm sektöründe çalıştıktan sonra çevirmenlik yapmaya başladı. Oscar Wilde, Kiran Desai, J.M. Coetzee, Rudolfo Anaya, Julia Glass, John Hughes, Sybille Bedford, John Banville, Patricia Highsmith, Stephen Greenblatt, Aimee Bender, V.S. Naipaul gibi yazarların eserlerini Türkçeye kazandırdı.

Bo'ya

I

“Beni gördüğüne şaşırдың mı?” Bastonunu krematoryumun halısına dayayan Nicholas Pratt, artık işe yaramayan ama bu saatten sonra da değiştiremeyeceği bir alışkanlık olarak, biraz amaçsız bir meydan okuyuşla bakan gözlerini Patrick’e dikti. “Cenaze törenlerinden çıkmaz oldum. Bu yaşta kaçınılmaz tabii. Evde oturup ölüm ilanlarını yazan gençlerin cahilce yanlışlarına horurdanmak veya nesli tükenen akranların günlük kotasını saymanın tekdüze zevkine teslim olmak faydasız. Olmaz! İnsan “hayatın hakkını vermeli”: al sana bir okul iğnelemesi. İyi bir savaş verdiğini söylüyorlar, ama bir de bana sor! – Hayatının eserini daha iyi anlamamızı sağlayan türden şeyler yani. Bu arada, etkileyici olmadığını söylemiyorum. Şu son günler sesini giderek yükselten bir orkestra etkisi uyandırıyor. Ve tabii bolca da korku. Hastane yatağımdan kilise sıralarına, sonra da yine hastane yatağıma olan günlük turlarımı usul usul yaparken iki haftada bir kayalara vuran petrol tankerlerini ve karnatları birbirine yapışmış olarak sahillerde şaşkın sarı gözlerini kırıştıtarak ölen kuş sürülerini hatırlıyorum.”

Nicholas içeriye bir göz attı. Bir başkasına tarif edecekmiş gibi, “Katılım zayıf,” dedi. “Bunlar annenin dindar arkadaşları mı? Olağanüstü. Şu takım elbisenin rengi ne

dersin? Patlıcan mı? *Aubergine à la crème d'oursin*¹ mi? Ben de Huntsman'a gidip kendime bir tane hazırlatmalıyım. Ne demek, patlıcanım yok? Eleanor Melrose'un cenazesinde herkes giyiniyordu. Derhal bir kilometrelik bir top sipariş edin!

Teyzen yakında gelir sanırım. Patlıcanların arasında en azından tanıdık bir sima olur. Onu geçen hafta New York'ta görmüştüm ve annenle ilgili üzücü haberi ilk ben haber verdiğim için mutlu olduğumu söylemeliyim. Kadın gözyaşlarına boğuldu ve perhiz haplarının ikinci porسیونunu yutmak için bir *croque monsieur*² ısmarladı. Ona üzüldüm ve Bland'lardan onu yemeğe davet etmelerini istedim. Freddie Bland'ı bilir misin? Hayattaki en ufak tefek milyarder. Anne babası bildiğin cüceydi. General Tom Thumb ve karısı gibi. Salona büyük bir tantanayla gelir, sonra da konsollu masanın altında kaybolurlardı. Fakat Baby Bland, bazı insanların bunaklığın alacakaranlığında yaptığı gibi, artık ciddi olmayı seçti. Başka gülünç konu kalmamış gibi, kübizm hakkında kitap yazmaya karar verdi. Ama bence bu da kusursuz bir eş olduğunu gösteriyor. Doğum günü geldiğinde Freddie'nin ne hallere girdiğini biliyordu; şimdi yeni merakı sağ olsun, kocasının onu havalara uçurmak için tek yapması gereken müzayedeye evine Picasso denen o baş sahtekârın yaptığı, suratu kavun dilimine benzeyen mide bulandırıcı bir kadın tablosunu paketletmek. Baby bana ne dedi, biliyor musun? Hem de kahvaltıda, neredeyse tamamen savunmasız olduğum sırada." Nicholas yapmacık bir ses takındı.

"Braque'ın son dönemlerindeki o enfes kuşlar aslında gökyüzünün mazereti.'

1. (Fr.) Denizkeşanesi kremalı patlıcan. (Ç.N.)

2. İçine kaşar, jambon ve bazen de beşamel sos konan yumurtalı ekmek tostı. (Ç.N.)

Kahvemini daha ilk yudumunda az daha boğularak, 'Pek isabetli yapmış,' dedim, 'gökyüzü diye bir çim biçme makinesi veya bir çift takunya çizmekten çok daha iyi. Demek ki malzemesine tümüyle hâkimmiş.'

Beni anlıyorsun, değil mi? Böyle bir akıbete uğramamak için zekâmın son kırıntısına kadar direneceğim, ama tabii Herr Doktor Alzheimer ipleri eline almaz ve sarık kafalıların baştan beri bizden medeni olduklarını göstermek için bana İslam sanatı hakkında bir kitap veya Shakespeare'in çok gizli bir Katolik olan annesiyle ilgili ne az şey bildiğimiz hakkında kalın bir inceleme yazdırmazsa. Beni anlıyorsun.

Her neyse, Nancy Teyze'nin Bland'lardaki hali koruyucu bir fiyaskoydu. Bu kadar sosyal, ama aynı zamanda arkadaşsız olmak herhalde hiç kolay değil. Zavallı. Ama beni etkileyen neydi, biliyor musun? Yani Nancy'nin matemmiş gibi göstermeye cüret ettiği o enerjik kendine acıma halinden ayrı olarak, o iki kadının, annelerle teyzenin beni etkileyen yanı, onların tamamen Amerikalı olmaları; daha doğrusu –hayatım zaman kipleri arasında sendeleyerek geçiyor– olmalarıydı. Babalarının İskoçya'yla bağı, kabul edelim, fazlasıyla akışkandı ve büyükannen def ettikten sonra kimse onun yüzünü doğru dürüst görmedi. Savaşı Nassau'daki yarım akıllı Windsor'larla geçirdi, savaştan sonra Monte Carlo'daydı ve en sonunda da gemisi White Kulübü'nün barında battı. Hayatlarının her günü öğle yemeğinden yatma saatine kadar körkütük sarhoş olanlar kabilesinin açık ara farkla en sevimli üyesi, ama bir baba olarak herhalde sinir bozucuydu. O düzeyde bir sarhoşluğun boğulan birine tutunmaya çalışmaktan farkı yok. İçkinin onu yirmi dakikalığına kaptırdığı garip duygu patlamaları, baba olma çabalarımın bana daima ilham vermiş olan kesintisiz özveri akışının yerini tutamaz. Gerçi o çabalarımın tartışmalı

olduğunu kabul ediyorum. Senin de mutlaka bildiğin üzere, Amanda on beş yıldır benimle konuşmuyor. Hep o psikanalisti yüzünden; pek de parlak olmayan küçük kafasını onu o kadar seven babası hakkında Freud'cu fikirlerle dolduruyor.”

Nicholas'ın tumturaklı bir üslupla başlayan söylevi gitgide telaşlı bir fısıltıya dönmüş, mavi damarlı elleri dik durmaya çalışmanın gayretiyle boğumlarından beyaza kesmişti. “Neyse canım, törenden sonra biraz daha sohbet ederiz. Seni böyle iyi gördüğüme çok sevindim. Başın sağ olsun da diyeceğim, ama ‘ölünce kurtulmak’ diye bir şey varsa eğer annen herhalde bunun en iyi örneğidir. Şu yaşlılığında Florence Nightingale gibi bir şeye dönmüş olsam da, öyle bir enkazın karşısında o Lambalı Kadın¹ bile kaçmak zorunda kalırdı. Beni azizler listesine aceleyle eklemek isteyenler üstünde bir fren etkisi yapacağını biliyorum, ama hain dedikoduların ve bir kadeh şampanyanın tadını hâlâ çıkarabilen insanları görmeyi tercih ederim.”

Nicholas gidecek gibi yaptıktan sonra tekrar döndü. “Para kısmı için sinirini bozmamaya çalış. İşin o tarafını yüzlerine gözlerine bulaştıran birkaç arkadaşım sonunda devlet hastanelerinin koşullarında öldüler ve sana söylemem gerek, orada çoğunluğu yabancı olan personelin insanlığı beni çok etkilemişti. Zaten elindeyse harcamak, değilse de sinirlenmek dışında parayla yapabileceğin ne var? İmkânları o kadar sınırlı bir meta için insanlar güzellik duygularını heba ediyorlar. Yani galiba asıl söylemek istediğim şey, para kısmına *sinirlen*; onunla yapabileceğin

1. Kırım Savaşı sırasında gönüllü olarak çalıştığı askerî hastanenin koşullarını ve işleyişini değiştirerek bu alanda reform yapan, her akşam elinde lambasıyla yaralı askerleri dolaşarak onlarla ilgilenen İngiliz hemşire Florence Nightingale'in lakabı. (Ç.N.)

birkaç işten birini yap: sinirini biraz boşalt. İyi niyetliler bazen çok fazla bam telim olduğundan yakınrlar, ama içimdeki ‘bam’ı çıkarıp telleri titretmem için onlara ihtiyacım var. Hem senin ailen de bu konuda hiç fena değil. Kaç oldu şimdi? Altı kuşaktır tüm aile fertleri –sadece en büyük erkek çocuk da değil– esas olarak aylak. Vitrin türünden bir işleri olabilir, özellikle herkesin bir işyerinin olduğu Amerika’da; ama o da öğle yemeğinden önce yarım saatliğine ayakkabılarını masaya yaslayıp sallanmak için, yoksa ihtiyaçları olduğundan değil. Kendi tecrübeme dayanarak söyleyemesem de, bu kadar uzun süre rekabetten uzak kaldıktan sonra mücadeleye dönmek senin ve çocukların için heyecan verici olmalı. Zamanımı şehirle taşra, yurtiçiyle yurtdışı, karılarla metresler arasında bölmeseydin kim bilir benim hayatım nasıl olurdu? Ben zamanımı böldüm, şimdi zaman beni bölüyor;¹ öyle miydi? Annenin etrafına doldurduğu şu din fanatiklerine gidip yakından bakayım.”

Nicholas sessiz bir hayranlık dışında bir karşılık beklemediğini belli etmekten çekinmeden ağır ağır uzaklaştı.

Eleanor’un kof şamanlık hayallerinin hastalık ve ölümle nasıl darmadağın olduğuna dönüp bakınca Nicholas’ın “din fanatikleri” Patrick’e safdil asker kaçakları gibi geldi. Hayatının sonunda Eleanor, bir elinde sadece bir “erk hayvanı” öbüründe de çingirak, kendini tanımanın hızlandırılmış, amansız kursuna katılmak zorunda kalmıştı. Ve kendini egzersizlerin en zoruyla baş başa bulmuştu: konuşmak yok, hareket etmek yok, ilaç almak yok, yolculuk yapmak yok, harcama yapmak yok, yemek yemek biraz; düşüncelerinin sessiz tefekkürüyle baş ba-

1. Shakespeare’in *II. Richard* oyununda (V. Perde, 5. Sahne) geçen cümlenin Türkçe birebir karşılığı şöyle: “Ben zamanı harcadım, şimdi zaman beni harcıyor.” (Ç.N.)

şa. Tabii buna tefekkür denirse. Belki de aç avcılar gibi düşünceleri onu tefekkür ediyordu.

“Onu mu düşünüyordun?” diye sordu İrlanda aksanlı yumuşak bir ses. Annette şifalı elini Patrick’in koluna dayamış, başını anlayışla bir yana yatırmıştı.

Patrick, “Hayat biz dikkatimizi neye veriyorsak onun tarihinden ibaret diye düşünüyordum,” dedi. “Gerisi ambalaj.”

“Bu biraz fazla kuru oldu sanki,” dedi Annette. “Maya Angelou hayatımızın anlamının başka insanlar üstünde bıraktığımız etki olduğunu, onları iyi hissettirip hissettirmedüğümüz olduğunu söyler. Eleanor insanları her zaman iyi hissettirirdi, bu onun dünyaya verdiği armağanlardan biriydi.” Sonra Patrick’in kolunu ani bir heyecanla sıkarak, “Ha,” diye ekledi, “bu bağlantıyı az önce içeri girerken kurdum: Mortlake Krematoryumu’na Eleanor’la vedalaşmak için geldik ve tahmin et, son gördüğümde ona hangi kitabı okumaya başlamıştım? Hayatta bilemezsin. *The Lady of the Lake*¹. Kral Arthur dönemine ait, pek de iyi olmayan bir polisiye hikâye. Ama adı her şeyi açıklamıyor mu? Gölün hanımı: Mortlake.² Eleanor’un suyla olan bağını ve Arthur efsanelerine olan sevgisini düşününce...”

Annette’in kendi sözlerinin avutucu gücüne beslediği güven Patrick’i sersemletmişti. Ruhunu gasp etmeye çalışan umutsuzluğa sinirlendi. Annesinin bu iflah olmaz budalalarla yaşamayı tercih ettiğini düşündükçe deli oluyordu. Karşısındaki kadın bilgiyi nasıl kararlılıkla görmezden gelebiliyordu?

“Bir krematoryumla kötü bir romanın niçin uzaktan uzağa benzer isimler taşıdığını kim bilebilir?” dedi Pat-

1. Gölün Hanımı. (Y.N.)

2. Lake sözcüğü İngilizcede “göl” anlamına gelir. (Ç.N.)

rick. “Sağlıklı aklın bu kadar dışına çıkabilmek sahiden hayal kırıcı. Ama sana bu tür bağlantılara çok açık birini göstereyim: şuradaki bastonlu adamı görüyor musun? Ona anlat. Böyle şeylere bayılır o. Adı Nick.” Patrick, Nicholas’ın bu kısaltmadan nefret ettiğini belli belirsiz hatırlar gibiydi.

Baştan savılmasını neşeyle kabullenen Annette, “Seamus sana selam söyledi,” dedi.

Abartılı saygı gösterisini yaparken kendini kaybetmemeye çalışan Patrick, “Teşekkür ederim,” diyerek başıyla reverans yaptı.

Ne yapıyordu böyle? Tüm bunlar geçmişte kalmamış mıydı? Seamus ve annesinin vakfına karşı yürüttüğü savaş sona ermişti. Ve bunun getirdiği bütünlük duygusunu hayatı boyunca beklemişti. Kendisinin kırk beş yılda ancak gelebildiği kıskanılası noktaya hayatlarının ilk günü başlayan bu dünyanın Oliver Twist’leri için her şey yolunda olabilirdi olmasına, ama David ile Eleanor Melrose tarafından değil de Bumble ile Fagin¹ tarafından yetiştirilmiş olmanın görece lüksü, insanın kişiliğini illa ki zaafa uğrattıyordu işte. Bir bekâr odasında tek başına yaşayan, Priory Hastanesi’nin Depresyon Servisi’ndeki İntihar Gözlem Odası’nı en son bir yıl önce ziyaret eden Patrick’i bugünkü Patrick yapan, ölümcül potansiyel taşıyan etkilere sabırla tahammül etmesiydi. Deliryum tremens’e² tutulmak, uyuşturucu bağımlılığıyla geçen bir asi gençlikten sonra alkolün perişan edici bayağılığına boyun eğmek ne kadar da genetikti. Fakat bir avukat olarak bugün kendini

1. Charles Dickens’ın 1838’de yayımlanan romanı *Oliver Twist*’te geçen iki kişi; Mr. Bumble çalımı ve gaddar yetimhane müdürü, Fagin de bir suç çetesinin başıdır. (Ç.N.)

2. Alkol bağımlılarında, alkolün bırakılması sonrasında gelişebilen sıkıntı hissi, terleme, halüsinasyon, hafıza bozukluğu, kuruntu, el, dil ve gözlerde titreme hali. (Ç.N.)

yasadışı yollardan öldürmeye isteksizdi. Alkolün etkisini nesillerin damarlarında uğulduyormuş gibi derinden hissediyordu. Beş yaşında, Monte Carlo'nun kumarhane bahçelerindeki kırmızı-beyaz çiçek yataklarıyla palmiye ağaçlarının arasından eşek üstünde geçerken, yeşil bir bankta güneş ışığıyla mihlanmış gibi oturan dedesinin üstündeki kusursuz kesimli takım elbisenin inci grisi pantolonunda bir lekenin ağır ağır yayıldığını hâlâ hatırlıyordu.

Sigortası olmadığı için hastane masraflarını cebinden ödemek zorunda kalmış, otuz günlük iyileşme kumarında tüm kaynaklarını tüketmişti. Ve psikiyatrik bir bakış açısından onulmaz derecede muaf olarak Becky adında yirmi yaşındaki bir hastaya o bir ay içinde tutuluvermişti. Narin beyaz kollarından zikzaklarla yukarı çıkan kanlı bir kafes işine benzer jilet kesikleriyle Botticelli'nin *Venus*'ünden daha da güzel görünüyordu Becky. Patrick onu Depresyon Servisi'nde ilk kez gördüğünde, hüsrân ve boşluk duygularının barut fıçısına kızın göz kamaştırıcı mutsuzluğundan alevli bir ok saplanmıştı.

"Ben kendine zarar veren dirençli depresiflerdenim," diye anlatmıştı kız ona. "Bana sekiz ayrı hap veriyorlar."

Patrick beğeniyle, "Demek sekiz," diye onaylamıştı. Kendisi üçe düşmüştü: gündüz aldığı antidepresan, gece aldığı antidepresan ve deliryum tremens ile baş etmek için günde otuz iki defa aldığı Oxazepam diye bir sakinleştirici.

O kadar sakinleştiricinin etkisi altındayken düşünebildiği ölçüde Becky'yi düşünüyordu. Ertesi gün kendini gıcırdayan yatağından güçlükle kaldırıp kızını tekrar görme umuduyla yorgun argın Depresyon Destek Grubu'na gitti. Kız orada değildi, ama Patrick eşofmanlı depresifler halkasından kaçamadı da. "Sporumuzu bizim yerimize kıyafetlerimiz yapsın," diye iç geçirerek en yakındaki sandalyeye çöktü.

Gary adında bir Amerikalı, “Size bir senaryo vereyim: iş için Almanya’ya gittiğinizi düşünün ve uzun zamandır haber almadığınız bir arkadaşınızın arayıp Amerika’dan sizi ziyarete geldiğini...” sözleriyle paylaşımı başlattı. Korkunç bir sömürü ve nankörlük öyküsünden sonra Gary, arkadaşına ne söylemesi gerektiğini gruba sordu.

Hınçla dolu sert bir adam olan Terry, “Onu hayatından çıkar,” dedi, “sanki arkadaş değil, düşman.”

“Pekâlâ,” diyen Gary bu ânın tadını çıkardıktan sonra devam etti. “Şimdi düşünün ki, sözünü ettiğim bu ‘arkadaş’, annem; buna ne dersiniz? Bu niye farklı olsun?”

Bütün grup bir afalladı. Sonra pazar günü annesi uğradığından ve onu dışarı çıkarıp yeni bir pantolon aldığından beri ‘tam anlamıyla havalarda’ uçtuğunu söyleyen bir adam, Gary’ye annesini asla bırakmamasını salık verdi. Fakat ırmağa doğru geri dönüşü olmaması gereken uzun bir yürüyüşe çıktıktan sonra, eh, nasıl dese, *sırlısıklam* döndüğünü söyleyen Jill adında bir kadın, her şeyini sevdiği Dr. Pagazzi’ye bunun annesi hakkında bir şeylerle ilgisi olduğunu, doktorun da ona, “Oraya kesinlikle girmeyeceğiz,” dediğini anlattı. Jill, Gary’ye, kendisi gibi onun da annesiyle tüm bağlarını kesmesi gerektiğini söyledi. Toplantının aklı başında İskoçyalı yönlendiricisi, benmerkezci tavsiye yağmuruyla geçen oturumun sonunda gruba siper olmaya çalıştı.

“Vaktiyle birisi bana annelerimizin nasıl bu kadar hünerle damarımıza basabildiklerini sormuş, ben de cevap olarak, ‘Çünkü o damarı oraya en başta onlar koyuyorlar,’ demiştim,” dedi.

Herkes başıyla mahzun mahzun onayladı ve Patrick, yenilenen bir çaresizlikle, bağımlılık, şartlanma ve sitemkârlığın sultanından sıyrılmış olarak özgür yaşamının neye benzeyeceğini kendine bir kez daha sordu.

Depresyon Grubu'nun ardından, kamburu çıkmış bir halde gizlice sigara içen Becky'yi çamaşırhanenin ilerisinde yalınayak merdivenden inerken fark etti. Peşinden gitti ve onu, dev gözbebekleri bir gözyaşı havuzunda yüzer bir halde, iki büklüm basamaklarda buldu. "Buradan nefret ediyorum. Davranışlarım bozuk diye beni buradan atacaklar. Oysa ben sadece bu kadar *bunahımda* olduğum için yataktan çıkmıyorum. Nereye giderim bilmiyorum; ailemin yanına dönmeyi göze alamam."

Kız kurtarılmak için feryat ediyordu resmen. Patrick onu da bekâr odasına götürseydi ya? Hayatta olup da intihara ondan daha eğilimli birkaç kişiden biriydi kız. Priory firarileri olarak biri kendini biçer, öbürü kasıtlarla kıvrılırken yatakta birlikte ölebilirlerdi. Neden onu götürmesin, işini kıza bitirtmesindi? Sargı yapılacak ne güzel mavi damarları, öpülecek ne güzel beyaz dudakları vardı. Hayır hayır hayır hayır hayır. Patrick bunu yapamayacak kadar iyi hissediyordu kendini; ya da en azından, yapamayacak kadar yaşlı.

Bugünlerde Becky'yi ancak güçlkle hatırlayabiliyordu. Saplantılarının utanç dalgalarıyla üstünden geçip gidişini izliyordu sık sık ve hiçbir şey yapmadan onların yitişini. Yetimlik, Patrick eğer bunun sunduğu fırsattan suçluluğa kapılmayacak cesareti bulabilirse, yeni özgürlük duygusunun yükselmeye devam edebileceği bir sıcak hava akımı gibi iş görebilirdi.

Çöpçatanlığının sonucunu görme merakıyla Nicholas ve Annette'in yanına doğru süzüldü.

Nicholas, Annette'e, "Mezar veya fırının başında durup şu sözleri tekrar et," diye öğüt veriyordu. "'Elveda, ihtiyar. İkimizden biri daha önce ölmeye mahkûmdu ve ne mutlu bana ki, sen önce davrandın!' Benim ruhsal pratiğim bu; aynısını sen de benimseyip o şenlikli 'manevi avadanlığına' koyabilirsin."

Patrick'in yaklaştığını gören Annette, "Arkadaşın tam anlamıyla paha biçilmez biri," dedi. "Bir de sevgi dolu bir evrende yaşadığımızı anlasa. Üstelik o evren seni de seviyor, Nick." Elini, Nicholas'ı temin edercesine, onun irkilten omzuna koydu.

Nicholas, "Bibescu'nun lafını daha önce de aktardım, ama tekrar edeyim," diye terslendi. "Görmüş geçirmiş biri için evren bir banliyördür."

"Her şeye bir cevabın var, değil mi? Sen şaka yapa yapa cennete de gidersin. Aziz Petrus nükteli adamları sever."

Annette'in yorumu şaşırtıcı derecede hoşuna giden Nicholas, "Gerçekten mi?" dedi. "Sosyal işlerden sorumlu o beceriksiz hakkında duyduğum en iyi şey bu. Mutlak Varlık, bir alay rahibe, yoksul ve yarı haşlanmış misyonerle çevrili olarak sonsuzluğu geçirmeye ve onların güzelim konserlerinin manevi avadanlık takırtısı ve çarımha gerilmeleri hakkında böbürlenen mümin bağırtılarıyla bozulmasına razı olacak değil ya! Cennet Kapısı'ndaki danışmaya nihayet sağduyulu bir emrin ulaşması ne büyük rahatlık: 'Allah aşkına, bana sohbet edebilecek birini gönderin!'"

Annette mizahi bir sitemle Nicholas'a baktı.

Nicholas, Patrick'e doğru bir baş işareti yaptı. "Ah, akla ziyan teyzeni gördüğüme bu kadar sevineceğimi hiç sanmazdım." Bastonunu kaldırıp Nancy'ye doğru salladı. Kadın kapı aralığında kendi ihtişamından bitkin düşmüş bir halde, kalkık kaşları bu gerilime daha fazla dayanamayacakmış gibi dikiliyordu.

"İmdat!" diye seslendi Nicholas'a. "Bu garabetler kim böyle?"

Nancy'ye kolunu uzatan Nicholas, "Fanatikler, tarikatçılar, büyücü hekimler, müstakbel teröristler, dindar çatlakların her türlü," diye açıkladı. "Göz teması kur

Aile yakınları, akrabalar ve düşmanlar annesini son yolculuğuna uğurlamak için toplandığında, Patrick Melrose ebeveysiz bir yaşamın hep hayalini kurduğu özgürlüğü getirip getirmeyeceğini düşünmektedir. Ancak defin töreninin ardından aile fertlerinin son bir kez bir araya geldiği, sosyal açıdan hassasiyetler ve korkularla dolu buluşmada, birbirini izleyen sessizlik ve gürültülerin arasında, Patrick en sonunda yeni bir akıntının, yeni bir tür selamet ihtimalinin varlığını hissetmeye başlar.

Edward St. Aubyn'in dizi filme de uyarlanan çok ödüllü, yarı otobiyografik "Patrick Melrose" romanları, hem inçelikli üslubu ve ironisi hem de insancıl duyarlılığıyla dikkat çekiyor. 1960'larda başlayan romanlar Melrose'un travmatik çocukluğunu, 1980'lerin New York'undaki bunalımlı gençlik günlerini ve 2000'li yılların İngiltere'sindeki olgunluk dönemini anlatarak bir kuşağın panoramasını sergiliyor.

Aynı anda hem epik hem samimi, hem şaşırtıcı hem nüktedan Melrose romanlarının hepsi birer başyapıt.

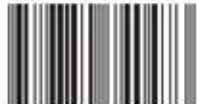
Maggie O'Farrell

#patrickmelrose #evlilik #geçmişlebarışmak #yetişkinolmak
#geleceğe açılmak #affetmek #yenibirsayfa açmak

 can roman

🌐 canyayinlari.com 🐦 twitter.com/canyayinlari 📘 facebook.com/canyayinevi

ISBN 978-975-07-4047-3

9 789750 740473